

Μοναχός - αυτόπτης μάρτυρας της αφής του Αγίου Φωτός

/ [Πεμπτουσία](#)

ΓΕΡΩΝ ΜΗΤΡΟΦΑΝΗΣ

Αυτόπτης μάρτυρας του Αγίου Φωτός

Απόσπασμα από τη σπάνια μαρτυρία-ντοκουμέντο του αγιοταφίτη γέροντα Μητροφάνη, ο οποίος από “ιερή περιέργεια” και προς βεβαίωση της πίστης του το Πάσχα του 1926 κρύφτηκε στο Ιερό Κουβούκλιο και είδε όλα όσα γίνονται κατά την τελετή του Αγίου Φωτός.

Η μαρτυρία αυτή καταγράφεται και αναδημοσιεύεται πλήρης στο βιβλίο του αρχιμανδρίτη Σάββα Αχιλλέως “Είδα το Άγιο Φως” (εκδόσεις Άγιος Νικόλαος).

Ήτο ακριβώς η 12.30 μεταμεσονύκτιος ώρα της Μεγάλης Παρασκευής προς το Μέγα Σάββατον του έτους 1926.

Η προετοιμασία μου απετελείτο από ένα μικρόν φακόν “φαναράκι” και ολίγον νερόν μέσα εις ένα μικρόν δοχείον. Ήτο τόσον ολίγον, όσον ακριβώς εχρειάζετο, διά να με ξεδιψάση κατά τας ώρας της αγωνίας μου. Ουδέν έτερον με απασχολούσε. Το επιχείρημά μου, ήμουν σίγουρος, θα εστέφετο υπό επιτυχίας. Θα έλυνα την απορίαν μου και θα εγνώριζα κάθε μυστικόν, που κανείς δεν μπορεί εύκολα να γνωρίζη.

Όταν ετελείωσα κάθε λεπτομέρειαν, εφώναξα τον π. Νίκανδρον. Έφερε γρήγορα, χωρίς καθυστέρησιν, την “σκάλαν”. Την εστερέωσα και ανέβηκα, μηδενός άλλου παρόντος. Όταν ανέβηκα, είπα εις τον π. Νίκανδρον.

Πάρε μαζί σου την “σκάλαν”. Μόλις τελειώσω, θα κατεβώ. Ούτω και έγινε. Δεν είμαι εις θέσιν ούτε έχω την δύναμιν να σας περιγράψω και να σας εξιστορήσω τα συναισθήματά μου. Να περιγράψω την ψυχολογικήν κατάστασιν εις την οποίαν ευρισκόμην! Μου είναι παντελώς αδύνατον. Τας ώρας εκείνας έζησα μίαν κατάστασιν αλησμόνητον, γεμάτην φόβον και τρόμον.

Κατ' αρχάς με περιέλουσε κρύος ιδρώτας από κεφαλής έως ποδών. Ήρχισε μετά ταύτα να τρέμη όλον μου το σώμα. Δεν διέφερα από μελλοθάνατον, που οδηγείται εις τον τόπον της θανατικής του εκτελέσεως. Ύστερα ένοιωσα έναν φόβον πρωτοφανή, αλησμόνητον, που ποτέ άλλοτε εις την ζωήν μου δεν τον ένοιωσα. Και ενώ μέχρι σήμερα ανεζήτησα να εύρω την αιτίαν του φόβου εκείνου, δεν ημπόρεσα να δώσω ουδεμίαν ερμηνείαν. Ο τρόμος εκείνος ήτο πρωτοφανής. Μέσα μου ένα ερώτημα έντονον, δυνατόν, φοβερόν εις έλεγχον, με ανεστάτωνε συνεχώς.

Ποίος άλλος ετόλμησε κάτι παρόμοιον εις το πέρασμα μιας μακροχρονίου περιόδου του Χριστιανισμού; Εσύ πώς απεφάσισες αυτό το τόλμημα; Αν, δι' οιονδήποτε λόγον, σε ανακαλύψουν, τι θα πράξης; Ποίαν δικαιολογίαν θα δώσης;

Ποίαν απολογίαν θα τολμήσης να κάνης; Ποίαν π. Μητροφάνη;

Τα λεπτά μού εφάινοντο ημέραι

Και μέσα εις τας απαΐσιαις σκέψεις, που με εβασάνιζαν, ωρθώνετο η επιμονή μου. Πρέπει να λύσω την απορίαν μου. Διατί να ζω καθημερινώς με τας αμφιβολίας και τα ερωτηματικά; Πρέπει να διαπιστώσω ο,τιδήποτε συμβαίνει, είτε θαύμα λέγεται είτε πλάνη. Πρέπει να βεβαιωθώ, διά να ζήσω τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής μου χωρίς σκέψεις. Ύστερα όμως από αυτήν την επιμονήν μου με επεσκέφθη η μεταμέλεια.

Ήρχισα να μετανιώ δι' όσα έπραξα έως εκείνην την στιγμήν. Ένοιωσα να με

σπρώχνη κάποιος και να μου λέγη: “Κατέβα γρήγορα! Διατί μπλέχθηκες με τοιούτου είδους περιπέτειας; Έχεις ακόμη καιρόν. Εντός ολίγου θα αρχίση η Ορθόδοξος Θεία Λειτουργία. Θα τελείωση την 4ην πρωινήν ώραν. Αμέσως εν συνεχεία θα προσέλθουν οι Αρμένιοι. Εκείνοι θα έχουν περισσότερον χρόνον να ασχοληθούν με την Θείαν των Λειτουργίαν. Εσύ θα είσαι αναγκασμένος να είσαι συνεχώς ακίνητος, αμίλητος, ατάραχος! Και αν δεν ανθέξης; Μετά από τους Αρμενίους θα ακολουθήσουν οι Λατίνοι. Έως της 6.15΄ πρωινής ώρας, που θα τελειώσουν την Λειτουργίαν των, θα είσαι ακίνητος! Και αν κάτι σταθή εις τον λαιμόν σου; Αν αναγκασθής να βήξης; Αι! Τότε, αλλοίμονον και τρις αλλοίμονόν σου. Τι έχεις να πάθης, π. Μητροφάνη!”.

Και ήρχισα μόνος μου να ελεεινολογώ τον εαυτόν μου. Ήρχισα να πτύω διά το κατάντημά μου και την ανώριμον απόφασίν μου. Συνεχώς αυτά έλεγα, διά να ικανοποιήσω την απιστίαν μου. Όλος ο κόσμος πιστεύει. Εσύ μόνος, π. Μητροφάνη, δεν πιστεύεις. Τράβηξε, λοιπόν, τας συνεπείας, αν προδοθής ότι είσαι κρυμμένος. Εις οποίαν δεινήν και δύσκολον θέσιν θα ευρευθής τότε!...

Εις όλας αυτάς τας σκέψεις, που με εβασάνιζαν, έβλεπα και ξαναέβλεπα την ώραν. Τα λεπτά μού φαίνοντο ημέραι και αι ώραι μού φαίνοντο χρόνια! Ο ωροδείκτης δεν έλεγε να προχώρηση από την θέσιν του. Νόμιζε κανείς ότι το έκανε επίμονα, διά να εκδικηθή το τόλμημά μου.

Ενόμιζα πως κατεκαίετο το σώμα

Επί τέλους, έφθασεν η 2α μεταμεσονύκτιος ώρα της Μεγάλης Παρασκευής προς το Μέγα Σάββατον. Προσήλθεν εις τον Πανάγιον Τάφον ο Ορθόδοξος ιερέυς και ήρχισεν η Θεία Λειτουργία. Μετά το πέρας της Ορθοδόξου Λατρείας, ακριβώς την 4ην πρωινήν, κατέφθασαν οι Αρμένιοι. Ήρχισαν αμέσως την λειτουργίαν των. Εφώναζαν τόσον δυνατά, που δεν άντεχα να ακούω. Ηναγκάσθην να κλείσω τα αυτιά μου με τα χέρια μου, διά να μην ακούω τον διαπεραστικόν ήχον της φωνής των. Ήτο μία διαρκής μονότονος ψαλμωδία. Ουδεμία διακοπή. Ουδεμία αλλαγή του ήχου. Αντηχούσεν ως δυνατός κτύπος εις τα βάθη της ακοής μου. Δεν είχα την δύναμιν να ανθέξω. Η αγωνία, η αγρυπνία, ο κόπος τόσον της νυκτός εκείνης, όσον και των άλλων ημερών της Μεγάλης Εβδομάδος ήρχισαν να μου προκαλούν μίαν ζάλην αφάνταστον. Ενόμιζα πώς κατεκαίετο ολόκληρόν μου το σώμα εις τον πυρετόν. Επί τέλους, ετελείωσαν και οι Αρμένιοι. Μόλις απεχώρησαν, κατέφθασαν οι Λατίνοι.

Ήμουν υποχρεωμένος να παρακολουθώ και να βλέπω από πολύ πλησίον όσα έκαναν κατά την διάρκειαν της Θείας Λειτουργίας των. Να βλέπω τα άζυμα, που μικρά-μικρά, στρογγυλά, λεπτά τεμάχια τα εχρησιμοποιούν ως Σώμα Χριστού αντί του

άρτου, που χρησιμοποιούν οι Ορθόδοξοι. Ανέμενα και έκανα υπομονήν με την αναπνοήν εις το στόμα. Πού ανάγκη να βήξω, όταν επρόσεχα να αναπνεύσω; Το στόμα μου ήτο κατάξηρον από την αγωνίαν. Μόνον από καιρού εις καιρόν έβαζα εις τα χείλη μου ολίγον νερόν και τα έβρεχα. Έκανα ό,τι κάνουν εις τον άρρωστον, όταν του βρέχουν το στόμα και τον δροσιζουν, διά να ανθέξη εις την αγωνίαν του θανάτου!

Έξη και τέταρτον πρωινή ώρα του Μεγάλου Σαββάτου. Απεχώρησε και ο τελευταίος Λατίνος και παρεδόθη ο Πανάγιος Τάφος εις τον γέροντά μου π. Ανατόλιον. Αν υποθέσωμεν ότι τότε εγνώριζεν ο άγιος εκείνος γέροντας πως ο υποτακτικός του, ο π. Μητροφάνης, που υπετίθετο ότι έλειπεν, ήτο σχεδόν πλησίον του και εις τοιαύτην θέσιν και ότι παρηκολούθει με κάθε λεπτομέρειαν τα καθέκαστα, τι θα συνέβαινε, αλήθεια; Αν υποθέσωμεν ακόμη ότι εγνώριζε πως αι παρακλήσεις και τα δάκρυά μου ήσαν όλα ένα πελώριον ψεύδος, ένα ψεύδος, που ηναγκάσθην να το χρησιμοποιήσω, διά να ικανοποιήσω την απιστίαν μου!

“Αξιώσέ με, Κύριέ μου και Θεέ μου, να ιδώ τι γίνεται”

Αμέσως, και χωρίς καμμίαν καθυστέρησιν, ήρχισε την καθιερωμένην προετοιμασίαν. Την προετοιμασίαν εκείνων δηλαδή, τα οποία υπό διαφορετικάς συνθήκας θα προετοιμάζα εγώ! Ήρχισεν ένα κατόπιν του άλλου να σβήνη τα 43 κανδήλια του Παναγίου Τάφου. Ύστερον επροχώρησε, διά τον ίδιον σκοπόν, εις τον προθάλαμον του Ζωοδόχου μνήματος, όπου ευρίσκεται ο Άγιος Λίθος, και κατόπιν επεδόθη εις την προετοιμασίαν, διά να έχη έτοιμον το Βουλοκέρι, εκείνο, δηλαδή, το καθαρόν κερί, που ήτο λειτουργημένον 40 ολόκληρους ημέρας εις κάθε Θεϊαν Λειτουργίαν. Έπρεπε οπωσδήποτε να είναι έτοιμον την 11ην πρωινήν ώραν ακριβώς.

Δεν εχώρει ουδεμία καθυστέρησις εις την προετοιμασίαν. Διότι την 11ην πρωινήν ώραν θα εγένετο ο έλεγχος, αμέσως δε θα επηκολούθει η σφράγισις της θύρας του μνημείου. Την 12ην ακριβώς μεσημβρινήν ώραν θα ηνοιγέτο ο Πανάγιος Τάφος. Ήτο ένα πρόγραμμα, που εκτελείτο με κάθε λεπτομέρειαν καθέκαστον Μέγα Σάββατον κατά την τελετήν του Αγίου Φωτός.

Παρακολουθούσα με κάθε λεπτομέρειαν όλας τας κινήσεις. Και, όταν την 11ην πρωινήν ώραν εσφραγίσθη ο Τάφος, μέσα εις το Άγιον Κουβούκλιον εβασίλευεν ένα σκοτάδι. Τότε, άναψα τον φακόν, που είχα μαζί μου και είδα επί του Παναγίου και Ζωοδόχου μνήματος την Αγίαν Κανδήλαν. Την είδα να αναμένη “κάποιο αόρατο χέρι”, διά να της μεταδώση το ΦΩΣ. Δίπλα της είδα την Ιεράν Φυλλάδα κλειστήν να σχηματίζει ένα άνοιγμα με το χονδρό κερί εις την σελίδα των ιερών Ευχών. Με ευκολίαν το άνοιγμα, που εσχηματίζετο, εδέχετο ένα δάκτυλο της χειρός, διά να

ανοίξη το ιερόν Βιβλίον. Έκλεισα τον φακόν. Η αγωνία μου εκορυφώθη! Και μέσα από το πέλαγος εκείνης της αγωνίας προσευχήθην εις τον Χριστόν.

“Κυρίέ μου, Εσύ γνωρίζεις τας συνθήκας και την απόφασίν μου να ευρεθώ εις αυτήν την θέσιν! Όλα πηγάζουν από μίαν απορίαν και από μίαν κλονισμένην και αδύνατον πίστιν. Εμιμήθην τον εκλεκτόν και ηγαπημένον Σου Απόστολον Θωμάν. Δεν ήθελε να πιστεύση, όταν τον διεβεβαίωναν οι άλλοι μαθηταί διά την ανάστασίν Σου. Εκείνος ήθελε πρώτα να ιδή και αγγίση τας πληγάς Σου και ύστερα να πιστεύση.

Εγώ, πολύ πιο αδύνατος από τον μαθητήν Σου, ζητώ να ιδώ με τα μάτια μου τι γίνεται! Την πίστιν μου, όση είναι, την γνωρίζεις, Κύριε. Η αγάπη μου δεν διαφεύγει της Παντογνωσίας Σου. Αξίωσέ με, Κύριέ μου και Θεέ μου, να ιδώ τι γίνεται, διά να καταθέσω πίστιν εις την κλονισμένην μου πίστιν! Άλλως τε και οι μαθηταί Σου το ίδιοι έλεγαν και Σε ικέτευαν, “πρόσθεσ ημίν πίστιν” (Λουκ. 17, 5). Εζήτουν δε επιμόνως την πίστιν, Κύριε, όταν έβλεπαν τα τόσα και τόσα υπέρ την φύσιν θαύματά Σου!”

Είδα ένα γαλάζιον ΦΩΣ να γεμίζει ολόκληρον τον Ιερόν χώρον

Όταν ετελείωσα την προσευχήν μου, άναψα και πάλιν τον μικρόν φακόν μου και έρριξα το φως του επάνω εις το Πανάγιον Μνήμα. Ο προβολέας μου έπεσεν ακριβώς επάνω εις το “κερί”. Αχ! Αυτό το “κερί”, είπα! Τι γυρεύει αυτό το κερί; Εις κάποιαν στιγμήν διέκοψα τον μονόλογόν μου, διότι αντελήφθην να ανοίγη η θύρα του Παναγίου Τάφου. Έρριξα ένα γρήγορο βλέμμα εις την ώραν και είδα ότι ήτο ακριβώς η 12η μεσημβρινή! Η αγωνία μου ήρχισε να γιγαντώνεται. Η καρδιά μου να πολλαπλασιάζη τους κτύπους της. Εκτυπούσε τόσον δυνατά και τόσον γρήγορα, που ενόμισα πως ήτο έτοιμη να ξεκολλήση από την θέσιν της. Ένα σφίξιμον ήρχισε να με απειλή. Ήμουν έτοιμος να λιποθυμήσω. Προσεπάθησα να συγκρατήσω τον εαυτόν μου με όλας μου τας δυνάμεις. Ηγωνίσθην να ανθέξω και έδωκα κουράγιον εις τον κλονισμένον μου εαυτόν. Ήκουσα τα πρώτα βήματα εντός του Ιερού χώρου του Αγίου Λίθου. Κατόπιν, διέκρινα την σιλουέτταν του Πατριάρχου, που έσκυψε, διά να εισέλθη εντός του χώρου του Ζωοδόχου μνήματος.

Εκείνην την ίδιαν ακριβώς στιγμήν, που η αγωνία μου ευρίσκετο εις φοβεράν υπερέντασιν μέσα εις την απέραντον νεκρικήν σιγήν, που μόλις ήκουα την αναπνοήν μου, ήκουσα ένα ελαφρόν συριγμόν. Ήτο παρόμοιος με λεπτήν αύραν πνοής άνεμου. Και αμέσως -αλησμόνητον θέαμα- είδα ένα γαλάζιον ΦΩΣ να γεμίζει ολόκληρον τον Ιερόν χώρον του Ζωοδόχου Τάφου! Το γαλάζιον εκείνον ΦΩΣ το είδα εις την συνέχειαν να στριφογυρίζη ως δυνατός ανεμοστρόβιλος, που με την ορμήν του ξερριζώνει πανύψηλα δένδρα και τα αρπάζει και τα μεταφέρει μίλια

μακρυνά. Πόσην ανησυχίαν είχεν εκείνο το γαλάζιον ΦΩΣ!

“Εν ριπή οφθαλμού ήναψαν αυτομάτως...”

Μέσα από το ΦΩΣ εκείνο έβλεπα καθαρά τον Πατριάρχη, από το πρόσωπον του οποίου κυλούσαν χονδρές σταλαγματιές ιδρώτος. Όπως ήτο γονυκλινής, έφερε το χέρι του και έβαλε το δάκτυλόν του εις τον ανοικτόν χώρον της Ιεράς φυλλάδος, που εδημιουργούσε το “κερί”. Εν τω μεταξύ ετοποθέτησεν επί του Ζωοδόχου μνήματος τέσσαρας δεσμίδας λευκών “κεριών” από τριάκοντα τρία “κεριά” η καθεμία. Και ως να εφωτίζετο από το ΦΩΣ εκείνο το μυστηριώδες ήρχισε να αναγιγνώσκη τας ευχάς.

Μόλις ήγγισεν επί της Ιεράς Φυλλάδος και ήνοιξε την σελίδα της και ήρχισε να αναγιγνώσκη τας ευχάς, εκείνο το κάπως ήρεμον γαλάζιον ΦΩΣ ήρχισε και πάλιν μίαν ανήσυχον κίνησιν. Ήτο ένα αφάνταστον και απερίγραπτον στριφογύρισμα, δυνατώτερον από το πρώτον. Και αμέσως ήρχισε να μεταβάλλεται εις ένα ολόλευκον ΦΩΣ, όπως περιγράφει ο Ευαγγελιστής την μεταμόρφωσιν του Σωτήρος Χριστού. Εν συνεχεία το ολόλευκον εκείνον ΦΩΣ μετεμορφώθη εις έναν ολοφώτεινον υπό τον ήλιον δίσκον και ενετοπίσθη ακίνητον άνωθεν ακριβώς της κεφαλής του Πατριάρχου. Κατόπιν είδα τον Άγιον Γέροντα, Πατριάρχη, να παίρνη εις τα χέρια του τας δεσμίδας των τριάκοντα τριών κεριών. Τας ανύψωσε και έδιδε την εικόνα της αναμονής! Ανέμενεν εκ Θεού την έλευσιν του αοράτου ΦΩΤΟΣ. Και, όπως σιγά-σιγά ύψωνε τα χέρια του, δεν έφθασαν ακόμη εις το ύψος της κεφαλής του και αμέσως εν ριπή οφθαλμού, ως να ήγγισεν επί αναμμένης καμίνου, ήναψαν αυτομάτως η Αγία Κανδήλα και αι τέσσαρες δεσμίδες των κεριών! Αιφνιδίως δε, χωρίς καν να αντιληφθώ, εξηφανίσθη από των οφθαλμών μου ο ολοφώτεινος εκείνος δίσκος.

“Ο πιστός λαός ήρχισε να αναπέμνη ύμνους”

Τα μάτια μου εγέμισαν δάκρυα! Το σώμα μου κατεκαίετο ολόκληρον και είχα το αίσθημα ότι με περιέζωναν αδάμαστες φλόγες πυρακτωμένης καμίνου. Ο ιδρώτας με περιέλουεν ολόκληρον από κεφαλής έως ποδών και η αγωνία μου παρέλυεν ολόκληρον το σώμα μου!

Ο Άγιος γέροντας Πατριάρχης, γεμάτος από ιεράν ικανοποίησιν και με καταφανή την συγκίνησιν εις το πρόσωπόν του απεχώρησεν. Έκανε δύο-τρία βήματα προς τα οπίσω -σεβόμενος τον Άγιον χώρον- και εξήλθεν εις τον προθάλαμον του Αγίου Λίθου. Είχεν εις τας χείρας του το Άγιον ΦΩΣ! Αι αναμμένοι δεσμίδες των τριάκοντα τριών κεριών εμαρτυρούσαν την Ουράνιον χάριν! Ο Πατριάρχης έδωκε την μίαν δεσμίδα από τα αναμμένα κεριά εις τον Αρμένιον -κατά τα προνόμια- που

ανέμενεν αμίλητος την έξοδον του Αγίου Γέροντος! Έπειτα κατευθύνθη προς την δεξιάν οπήν του Αγίου Κουβουκλίου και έδωκε ΠΡΩΤΟΣ το Άγιον ΦΩΣ προς τον Ορθόδοξον Αρχιερέα, που ανέμενεν έξωθεν του Αγίου Κουβουκλίου. Εκείνος, βασταζόμενος επί των ώμων των πιστών το μετέφερεν εις τον Ναόν της Αναστάσεως.

Η αρχή των προνομίων απαγορεύει την μετάδοσιν του Αγίου ΦΩΤΟΣ εις τα πλήθη των πιστών, εκτός του Ορθοδόξου Πατριάρχου. Από το χέρι του θα το λάβουν πρώτοι οι αιρετικοί. Πρώτος ο Αρμένιος και μετά ο Λατίνος, που εισέρχεται εντός του Αγίου Κουβουκλίου, μετά την μετάδοσιν εις τους πιστούς του Αγίου ΦΩΤΟΣ! Τούτο μαρτυρεί την ενδόμυχον ευχήν, όπως ο Πανάγαθος Θεός φωτίση τας πλανεμένας ψυχάς των προς την αλήθειαν. Και αυτό, που αξιώνονται και βλέπουν κάθε χρόνον το Μέγα Σάββατον, να το πιστεύσουν. Είναι μία συνεχής ευχή της Ορθοδόξου Εκκλησίας, όπως αντιληφθούν ότι μόνον μία είναι η ορθή και αμώμητος πίστις, η πίστις των Ορθοδόξων! Και, αφού πιστεύσουν, να εκπληρωθούν οι λόγοι του Κυρίου: Τότε “γενήσεται μία ποιμήν, εις ποιμήν” (Ιωάν. 10, 16).

Αμέσως, μετά την μετάδοσιν του Αγίου ΦΩΤΟΣ, ολόκληρος ο πιστός λαός ήρχισε να αναπέμνη ύμνους και δοξολογίας εις τον Αναστάντα Χριστόν. Οι κώδωνες του Ιερού Ναού της Αναστάσεως ήρχισαν να ηχούν χαρμοσύνως! Η γλυκώχος φωνή των -σάλπιγγα του Ουρανού- μετέφερεν εις ολόκληρον τον πιστόν κόσμον της γης το άγγελμα της Αναστάσεως “ότι ανέστη ο Κύριος όντως”.

Κατά το χρονικόν εκείνο διάστημα της χαράς του Αγίου ΦΩΤΟΣ και εις το παραλήρημα του ενθουσιασμένου λαού, μου εδόθη η ευκαιρία, χωρίς να χάσω καθόλου καιρόν, και, αφού έριξα μίαν σύντομον ματιάν, επήδησα από την κρύπτην μου εις τον χώρον του Αγίου μνήματος. Αμέσως έλαβα εις τα χέρια μου την Αγίαν Κανδήλαν και την Ιεράν Φυλλάδα. Εκράτουν εις τα χέρια μου το χονδρό “κερί”, που εχρησιμοποιήθη μόνον διά το εύκολον άνοιγμα της σελίδος των ευχών. Και αμέσως ενεφανίσθη εις τον γέροντά μου π. Ανατόλιον. Κατάπληκτος εκείνος από την απροσδόκητον παρουσίαν μου, με ηρώτησε:

- Πώς ευρέθης εδώ, π. Μητροφάνη;

- Δεν με προσέξατε, γέροντά μου; Εδώ πλησίον σας ήμουν. Ευρισκόμενη εις το πλευρόν σας. Σας υπεσχέθην και ετήρησα την υπόσχεσίν μου.

Παντού έβλεπα εμπρός μου το Ουράνιον Γαλάζιον ΦΩΣ!

Να σας περιγράψω ποίον ήτο εις την ζωήν μου ολόκληρον το Πάσχα του 1926! Ο κάθε ακροατής, από όσους ευρίσκονται εδώ, δύναται να συμπεράνη, αφού

κατορθώσει και λάβη την θέσιν μου και τα συναισθήματά μου. Όση ήτο η λύπη μου το Πάσχα του προηγούμενου έτους, τόση ήτο η χαρά μου το επόμενο! Όσον κλονισμένη ήτο η πίστις μου το περασμένον Μέγα Σάββατον, τόσο ήτο ζέουσα και δυνατή το επόμενο. Όπου και αν έβλεπαν τα μάτια μου, εις οποιονδήποτε χώρον, εντός και εκτός του Ναού της Αναστάσεως, παντού έβλεπα εμπρός μου το Ουράνιον Γαλάζιον ΦΩΣ! Το έβλεπα να στροβιλίζεται ανήσυχον, ζωντανόν! Παντού έβλεπα την ιλιγγιώδη ανήσυχον κίνησίν του. Παντού ήκουα τον λεπτόν και διαπεραστικόν συριγμόν του. Με ήγγιζεν η λεπτή πνοή του. Με εδρόσιζεν η αόρατος απαλή αύρα της παρουσίας του. Με επεσκίαζεν η Ουράνιος χάρις του. Με εγέμιζεν η επίσκεψις του Αγίου Πνεύματος, επειδή ηξιώθην και είδα την παρουσίαν του!

Αμέσως μετεφέρετο ολόκληρος ο έσω ψυχικός μου κόσμος εις το υπερρώον της Σιών, εκεί, όπου ήσαν οι μαθηταί συνηγμένοι και ανέμεναν την εξ ύψους δύναμιν του Αγίου Πνεύματος! Ουδεμίαν άλλην σκέψιν είχα την δυνατότητα να κάνω. Το δέος, που με κατέλαβε και η ανέκφραστος χαρά, που εγέμιζε την ψυχήν μου, με συνεκέντρωναν πάντοτε εις το ίδιον σημείον. Κατάπληκτος παρηκολούθουν διά της φαντασίας μου την Ουράνιον οπτασίαν! Έβλεπα συνεχώς τας κινήσεις και τας μεταμορφώσεις του μυστηριώδους και υπερκοσμίου Γαλάζιου ΦΩΤΟΣ! Την ανήσυχον παρουσίαν του! Την πλήρωσιν του Αγίου Κουβουκλίου! Την μοναδικήν του λάμψιν, που εφώτιζεν ολόκληρον τον ιερόν χώρον! Την ολόλευκον Μεταμόρφωσίν του! Τον μετασχηματισμόν του εις ολοφώτεινον ήλιον της θερινής ημέρας!

Και επέστρεφα και πάλιν εις το υπερών των μαθητών. Έφερα εις τον νουν μου την απέραντον ησυχίαν και την αναμονήν των. Ξαφνικά, ήκουα την πνοήν και τον ήχον “καθάπερ φερομένης βιαίας πνοής”. Ήτο τότε, έλεγα, κάτι μεγαλύτερον, κάτι εντονώτερον απ’ ό,τι ηξιώθην εγώ μέσα εις την ησυχίαν και την αγωνίαν μου, αφού συνετάραξε ολόκληρον την Πόλιν! [...]